УДК 821.111-312.9(73)
В27

Опубліковано з дозволу авторки та її літературних агентів Donald Maass Literary Agency (США).

Веллс, Марта
В27 Телеметрія втечі / Марта Веллс ; пер. з англ. В. Куча. — Харків : Жорж, 2026. — 192 с. — («Щоденники вбивцебота»).

ISBN 978-617-8412-62-3

Коли на станції «Збереження» знаходять труп, який не вдається ідентифікувати, вбивцебот не надто прагне допомагати місцевій Службі безпеки. Чесно кажучи, взагалі не прагне, бо йому було б простіше самому провести розслідування. Та неконтрольованому вартмеху і службовцям доводиться співпрацювати, щоб з'ясувати, ким був загиблий, як його вбили (ну це принаймні не так уже й складно) і чому (бо, судячи з усього, це важливо для багатьох людисьок — хто б міг подумати?). Саме так, ось-ось станеться немислиме: вбивцебот добровільно розмовлятиме з людьми. І, звісно, рятуватиме їх. Знову...

УДК 821.111-312.9(73)

ISBN 978-617-8412-62-3

Copyright © 2021 by Martha Wells
Cover illustration by TK
© ТОВ «Видавництво "Жорж"», українське видання, 2026
Усі права застережено

РОЗДІЛ 1

Труп лежав на боці, частково зігнутий. Під правою рукою виднілися розсипані уламки потрощеного інтерфейсу. Я надивився чимало трупів (реально чимало), тож виконав первинне сканування й зіставив результати з наборами архівованих даних, як-от температура людських тіл порівняно з навколишньою, синюшність і багато інших справді огидних речей, де присутні рідини, які виникають, коли людина помирає. Всі ці дані в мене ще були в довготерміновому сховищі. Шляхом порівняння вдалося визначити час смерті.

— Приблизно чотири години, — сказав я.

Докторка Менса перезирнулася зі старшою службовицею Індою. Обличчя в докторки було суворе. Старша службовиця здавалася роздратованою, та зрештою, в моїй присутності вона завжди має такий вигляд.

— Звідки ти знаєш? — запитала службовиця.

Я конвертував дані сканування, запит і результати порівняння в один читабельний для людей звіт і відправив на її потокову адресу, а ще один екземпляр надіслав Менсі. Інда закліпала, припавши поглядом до звіту. Менса підтвердила отримання файлу, але продовжила стежити за Індою, піднявши брову. (Я далі вивчав місце події за допомогою сканера й візуально, але робоча група нових розвідницьких дронів кружляла в мене над головою і транслювала відео з обстановкою.)

Ми стояли в одному з вузлів станційного ТЦ «Збереження», у круглому просторі на перетині трьох коридорчиків, один з яких слугував коротким переходом до великого додаткового головного коридору — Транспобічного обходу. (Тут усі коридори мали назви; одна з традицій «Збереження», що дратувала тільки злегка.) Цей вузол, хай там як він називався, людним не був; здебільшого через нього скорочували шлях від житлової зони до робочої. (На цій станції немає розділення між тимчасовими просторами і довготерміновим житлом, як на станціях Корпоративного Кільця, але це далеко не найдивніша штука на «Збереженні».)

Крім того, в цьому вузлі й загалом на станції «Збереження» вбивства траплялися вкрай рідко; оцінка загроз для тимчасових і постійних мешканців станції була низька і переважно стосувалася нещасних випадків та

ситуацій, що передбачають пов'язану з інтоксикацією дурість / агресію в портовій зоні. Конкретно в цьому вузлі оцінка загроз випадкової смерті була навіть нижча за загальну, майже нульова. Тут були самі лише вмонтовані у високу стелю лампи й звичні сріблясто-блакитні текстуровані стіни-панелі, позначені якимись старими графіті й малюнками, що їх навіть зберігали як станційний історичний експонат. Думаю, якщо сильно захотіти, можна вбитися, вирвавши з'єднувачі живлення під панелями й захистом і, не знаю, облизавши їх або що; але очевидно, що ця людина померла не за таких обставин.

Оцінка загроз для всієї станції за запитом «убивство» трималася на мінімальних 7 відсотках. (Щоб знизити її ще, нам довелося б вирушити на ненаселену планету.) (Я ніколи за контрактом не бував на таких, бо якби бував, то вона була б населена.) Мертві люди отак просто на підлозі не валяються.

— Ну що ж, — почала Інда, зрештою дочитавши звіт. (Люди в цьому страшенно повільні.) — Не знаю, наскільки це точно…

Увійшли ще одні охоронець, одні з найкращих техніків, котрі зазвичай перевіряли вантажі на предмет біологічних загроз. Потоковий ідентифікатор: Турал.

— Аналіз сканування показує, що жертва померла близько чотирьох годин тому, — повідомили вони.

Інда зітхнула. Турал, які очікували на більший ентузіазм від такої інформації, збентежилися.

— Ідентифікатор? — запитав я. Через розбитий інтерфейс трупа я не мав доступу до даних. Убивця настільки наївний оптиміст, що намагався приховати особу мерця? На станції «Збереження» є ідентифікаційні дані й сканування тіл усіх постійних жителів і прибулих тимчасових пасажирів, тож провести перевірку буде неважко. — Відомі пов'язані особи?

Турал перевели погляд на Інду, і та кивнула на знак згоди. Турал сказали:

— Немає ні підшкірного маркера, ні чипа, ні ауґментації, нічого з ідентифікатором. Ми провели первинний пошук за списком новоприбулих пасажирів, скориставшись фізичними даними, але нічого знайти не вдалося. — Помітивши невдоволене обличчя Інди, Турал додали: — Оскільки інтерфейс розбитий, мусимо чекати, доки сюди прибудуть із Медцентру, просканують тіло, щоб ми звірилися з журналами входу візитерів.

— А людей з Медцентру нема, тому що…? — поцікавилась Інда.

Обличчя Турал скривилося від очікуваної реакції:

— Сьогодні в школі день профілактичного здоров'я, тож бот, який зазвичай виконує мобільне сканування тіл, зайнятий там, мабуть? Пересуває їхній мобільний медичний набір?

Люди роблять оцю штуку, типу «загорну все у форму запитання, щоб звучало не так погано», і все одно звучить погано.

Інда мала невдоволений вигляд. У Менси рот смикнувся, мовляв, «я б щось сказала, але не буду».

— Ти їм сказали, що це терміново?

— Так, але після того вони заявили, що терміново — це доки медик на місці не оголошує особу мертвою / неоживлюваною, після цього ситуація опускається в списку їхніх нетермінових справ.

На «Збереженні» всі все ускладнюють. І це не перебільшення з мого тут досвіду. Ну гаразд, таки перебільшення.

Інда стиснула зуби:

— У нас тут убивство. Якщо вб'ють іще когось…

Менса урвала її:

— Я з ними зв'яжусь і поясню, що тут не нещасний випадок і так, ситуація термінова, вони потрібні негайно. — Вона знову зиркнула на тіло похмурим поглядом. — Щойно надійшов сигнал тривоги, рада закрила порт і випустила корабель-відповідач, але чи ви впевнені, що ця людина — візитер, а не місцевий?

Відповідач — це озброєний корабель на сторожовій варті, який повинен віднаджувати рейдерів, аби не наближалися до станції, та в разі потреби надавати допомогу місцевим і транзитним суднам. Якщо порт

закрили, він патрулює, щоб жоден пристикований і відстикований транспорт не втік, доки рада не змінить своє рішення.

— Насправді, не знаємо, раднице, — визнали Турал. — Ми лише припустили, що це візитер.

— Зрозуміла.

На обличчі Менси осуду не було, але вона не приховувала враження, що Турал, Інда та всі навколо не надто добре працюють. Було очевидно: ситуація вийшла за межі загальних можливостей Служби безпеки станції. (Принаймні мені очевидно.)

Інда, мабуть, теж це зрозуміла, бо терла собі перенісся, наче в неї боліла голова. Вона була невисока як на людину зі «Збереження», з трішки світлішою, ніж у Менси, шкірою і, може, трішки старша, але з міцною статурою, тож могла добряче комусь врізати. Хоча навряд чи саме через це вона стала старшою службовицею, обійнявши радше адміністративну посаду. Вона звернулася до Турал:

— Просто шукайте ідентифікатор далі.

Турал вийшли з відчуттям, що встигли втекти, доки не стало гірше. Брова Менси досі була націлена на Інду й ще більше загострилася. (Ні, справді. Важко описати, таке треба бачити.) Інда змахнула руками та сказала:

— Гаразд, ходімо поговоримо про це.

Менса повела нас від місця події в Транспобічний обхід. То був широкий коридор з високою склепінчастою стелею, на яку проєктувалися голографічні види поверхні планети, і виникало відчуття, наче дивишся крізь прозорий порт. Ми йшли відгалуженням головного станційного ТЦ, проходом до службових офісів, що також вів до зон постачання. Наразі тут майже ніхто не ходив, але бот, який працював на станцію, стояв зі світловим жезлом і не пропускав людей, ауґментованих і дрони доставки до входу у вузол і обладнання Служби безпеки. Поруч стояла групка службовців, які намагалися прикидатися, ніби не дивляться на нас. Двоє посадових помічників Менси, які підійшли сюди з нами, критично стежили за службовцями.

Бот міг би й увімкнути екран приватності, але Менса з Індою просто стали за великим рослинним біомом з гігантськими веслоподібними листками, який перекривав вхід до харчової точки. (Згідно з багатомовним потоковим маркером і кольоровою табличкою стандартної номенклатури «Збереження», вона мала назву «Крохмалиста їжа!!!» й була зачинена на цикловий період відпочинку.)

Ми перебували у відносно приватному середовищі, але я наказав дронам сканувати довкілля на спроби націлити на нас пристрій підслуховування. Інда обернулася до мене й запитала: